

המבצע האמיתי הראשון שלו היה פעולת התגמול בקיביה.
מלינוב, בניגוד לחבריו, קורא לילד בשמו. "הלכנו אז להחריב
כפר. אני היחידי שהסכמתי לומר בפה מלא שרצחנו 69 נשים
וילדים. היינו הרוצחים מקיביה. נכנסנו עם בגדים אורחיים,
כדורים ורימונים לא מסומנים. בן גוריון אמר, 'תיכנסו לכפר
ותהרסו את כל הצד השמאלי הצפוני של קיביה. משמה עברו

DOC 05800

הפך איון. אנחנו, הצנחנים, נכנסנו לכפר עם הבלנים וה-101
עשו חסימות. היתה שם בתעלה איון מין גופה שכל אחד ירה
עליה. צעקנו לתושבים שילכו לבורדוס. מי שהלך הלך, מי
שלא הלך מלכדנו לו את הכתים, החבלנים פוצצו, ו-69 נשים
וילדים מתו. רצח ממדרגה ראשונה. שאלו אותי לימים, 'אתה
לא מתבייש?' אמרתי, 'למה להתבייש?' זו היתה תקופה שמי
שיצא לפעולת תגמול היה גיבור. נתנו לי תרמיל על הגב מלא
טייפון, לא הבנתי מה ולמה, פוצצנו, שמחנו וחזרנו. בשבת
יצאתי לחופש וסיפרתי מורשת קרב על קיביה. בדיעבד, אם
היום הייתי מקבל פקודה כזו לא הייתי עושה אותה. זו פקודה
בלתי חוקית בעליל. למחרת בן גוריון אמר שכוח של בני
המושב והקיבוצים עשה פעולת תגמול בערבים."

מאז ועד סוף השירות הוא בעיקר "הרג ערבים" עם חבריו בפ
עולות התגמול. לא פעם חווה פציעות והרג של קרובים לו. הוא
כרת ברית חברות עם מפקדו מוטה גור, שנמשכה כשגור הפך
לפוליטיקאי ומלינוב היה יד ימינו במערכות הבחירות. החברות
נסתיימה רק כשמוטה שם קץ לחייו. שנה לפני מלחמת ששת